

[Poul Dam.]

denne række af besparelser, som er kortsigtede, også virker meget generende og byrdefuldt — byrder, der altså pålægges befolkningen og de grupper og de institutioner, der rammes, uden at det virkelig hjælper på den samlede økonomiske situation.

Vi har hørt, at man i det føromtalte forlig fremsatte nogle smukke betragtninger om, at der nu skulle komme et langsigtet arbejde for at holde igen på de offentlige udgifter eller, som jeg hellere vil udtrykke det, for at prioritere den offentlige indsats.

Disse løtter kender vi. De er fremsat igen nem adskillige år, jeg ved ikke, hvor mange år det er, vi har arbejdet med denne problemstilling, hvor flere medlemmer her i salen har talt om nødvendigheden af en prioritering, om nødvendigheden af, at de offentlige udgifter blev fordelt på en fornuftig måde og havde en rimelig størrelse, men det er år efter år endt med en kortsigtet barbering af nogle forskellige steder, man kunne finde, uden at prioriteringen er kommet efter. Der begynder at komme ganske små ansatser til en administrationsreform: indenrigsministerens forslag om dobbeltadministrationens afskaffelse på en række områder er en første svale, og man kan jo håbe, at den efterfølges af mange andre, men tale om en virkelig kamp for at nedsætte bureaukratiet kan man jo endnu ikke. Vi har stadig væk den langsigtede prioritering til gode, vi har et stort arbejde, der skal udføres, og det skal udføres uden alt for mange små partipolitiske hensyn.

Da vi i går nedstemte en række ændringsforslag fra forskellige partier, skete der jo en foreløbig henlæggelse af disse, men jeg tror, at der i mange af disse partiets forslag er tanker, der bør overvejes, fordi man har sat fingeren på områder, hvor man på den ene eller den anden måde vil kunne gøre en indsats.

Jeg skal i denne forbindelse understrege, at det er mit skøn, at befolkningen ikke har noget imod en sparepolitik under den ganske klare forudsætning, at besparelserne rammer rimeligt, retfærdigt, uden social skævhed, og under den lige så klare forudsætning, at disse besparelser føles at kunne nytte noget, at de virkelig kan yde bidrag til en økonomisk stabilisering af samfunds-

økonomien til sikring af beskæftigelse og til sikring af befolkningens levestandard.

Der er ikke megen sympati i befolkningen for det utålelige skattetryk, vi har fået, men man vil på den anden side heller ikke kaste sig ud i nedskæringer, som rammer asocialt, og som vil hindre en fornuftig udvikling af samfundet, som vil hindre en mulighed for, at vi, når de vanskelige perioder er overstået, kan nå op på det velstandsniveau og det offentlige serviceniveau, som alle ønsker.

Skattetrykket fører jo, som alle ved, til surhed i betydelige kredse, og man rammer med stor forkærlighed både i forskellige kredse i befolkningen og i pressen småsager, som man kan overskue, og hvis urimelighed alle kan se, eller måske mindre sager, som politikerne har fået gennemført uden at kunne motivere dem tilstrækkelig godt over for befolkningen.

Der er først og fremmest ét område, som er overordentlig kostbart, og som befolkningens flertal ikke er i stand til at se nogen mening med, og dette er — det skal siges endnu en gang, og det skal nok siges mange gange endnu — militærudgifterne. Der er ingen i denne sal, der tror på nytten af et dansk militær. Der er aldrig nogen, der har turdet stå op her og sige, at de troede på den. Der er ingen i befolkningen, der tror på nytten af et dansk militær; det er i hvert fald en forsvindende minoritet. Befolkningen anser militærudgifterne for at være den værste ødslen med statens penge, der overhovedet forekommer, og den kan ikke få nogen tillid til dette folketing, så længe man opretholder disse af alle som unyttige ansete militærudgifter. Derfor bliver vi fra socialistiske folkepartis side ved med at køre denne sag. Vi ved, at dette er udtryk for et bredt ønske i befolkningen, og så længe vi har den sidste rest af militæret tilbage, vil vi fortsætte kampen mod militærudgifterne.

Jeg mener, at den finanslov, der nu skal vedtages, er uegnet i den eksisterende økonomiske situation; den binder os i alt for høj grad, den giver alt for store byrder på befolkningen, den giver alt for mange problemer, når vi kommer hen i slutningen af 1974, og når vi kommer hen i 1975 — og finansloven indeholder jo beslutninger, der får betydning så langt.

Der er urimelige byrder på den brede be-